

เทศน์เช้า กฐินหัวหิน วันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๔๖

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ณ วัดป่าสมถัง ต.ทับใต้ อ.หัวหิน จ.ประจวบคีรีขันธ์

จะถวายกฐินนะ ต่อไปเราจะทำบุญทอดกฐิน ทอดกฐินนี้เป็นพุทธานุญาติ พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ให้เราทอดกฐิน เพราะว่าเราทำบุญกุศลนะ เราทำทั้งปีก็ได้ ทำตลอดปีก็ได้ แต่บุญทอดกฐินมีได้ ๑ เดือนเท่านั้น ภายใน ๑ เดือนนี้ ปัจจัย ๔ เครื่องอยู่อาศัยไป

อาหารบิณฑบาต พระบิณฑบาตฉันอยู่เพื่อดำรงชีวิต ยารักษาโรค แต่เครื่องนุ่งห่ม กฐินคือเครื่องนุ่งห่ม คือผ้ากฐิน เวลากฐินนี้พระต้องครบสงฆ์ ถ้ามีพระครบสงฆ์แล้วเราถึงจะทอดกฐินได้ ถ้าเราทอดกฐินต้องมีพระครบสงฆ์ พระนี้อยู่ในความสามัคคี ในกฐินนี้มีสิ่งที่เป็นกลอุบาย นิยามของพระพุทธเจ้ามีมหาศาลซ่อนไว้อยู่ในกฐินนี้ ถ้าพระเราไม่มีความสามัคคีกัน พระเราจะไม่สามารถกรานกฐินได้

การกรานกฐิน กฐินเกิดขึ้นจากพุทธานุญาติตั้งแต่ว่าพระต้องวัด ต้องกะ ตัดต้องเนา ต้องตัด ต้องเย็บ ต้องข้อมให้เสร็จภายในวันเดียว ถ้าภายในวันเดียว ในสมัยพุทธกาลต้องเย็บด้วยมือ เราต้องกะทุกอย่าง ไม่มีเครื่องทุ่นแรง จะต้องมีความสามัคคีกัน เพื่อให้ศาสนาเจริญรุ่งเรืองไป

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพานะ ไม่ฝากศาสนากับไว้ใคร แม้แต่พระพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ เป็นพระอัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวา พระพุทธเจ้าก็ไม่ฝากศาสนาไว้

พระพุทธเจ้าบอกพระอานนท์ ธรรมและวินัยนั้นจะเป็นศาสดาของเขตลอดไป ธรรมและวินัยจะอยู่ได้เพราะพระเรามีความสามัคคีกัน ถ้ามีความสามัคคีกัน ความอยู่ในสงฆ์ ถ้าสงฆ์นั้นเจริญรุ่งเรืองตลอดมา ตั้งแต่ในสมัยพุทธกาลนะ จะไม่มีขาดสงฆ์เลย ถ้าขาดสงฆ์ เราจะบวชเป็นพระสงฆ์กันไม่ได้ พระสงฆ์ต้องมีครบสงฆ์ เราถึงจะทำกิจกรรมทำสังฆกรรมได้ นั่นนะอุบาย

วิธีการคือการให้สามัคคี เห็นใหม่ ธรรมและวินัยจะเป็นศาสดาของเรา เราต้องทำตามธรรมตามวินัย ถ้าตามธรรมตามวินัย ความสามัคคีมันจะมีอยู่ในนั้น

คนป่าคนดง เขาอยู่ในป่าในดง เขาขาด พระเขาไม่ครบสงฆ์ เขาก็ไม่มีโอกาส คนอยู่ที่ว่าเจริญรุ่งเรือง ถ้าพูดถึงภคฤหัสถ์ไม่พร้อม มันก็เป็นกฐินขึ้นมาไม่ได้ มันต้องพร้อมทั้งสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งคือเจตนาของเรา

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน เวลามารคลใจ อยากให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพาน เพราะมีธรรมมีวินัย ธรรมและวินัยนี่จะเป็นอาหารของใจ ใจเราจะมีความสุขความทุกข์เป็นเรื่องของเรา ร่างกายนี้เราปนเปื้อนไปด้วยปัจจัย ๔ นะ ให้ร่างกายนี้ดำรงชีวิตไปได้ แต่หัวใจเวลามันทุกข์ มันทุกข์ร้อนมากเลย มันไม่มีสิ่งใดไปเจือจานความทุกข์นั้นได้ มารถึงได้คลใจใจ คลใจใจให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพาน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “มารเอ๋ย เมื่อไหร่ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาสามารถกล่าวคำจาบจ้วง กล่าวคำโจมตีของศาสนาต่างๆ ได้ เมื่อนั้นเราจะปรินิพพาน เมื่อใด ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ถ้ายังไม่สามารถกล่าวแก้ ยังไม่สามารถเข้าใจเรื่องธรรมและวินัย เราจะไม่ปรินิพพาน”

นี่วางธรรมวางวินัยไว้ไง จนถึงวันสุดท้ายวันมาฆบูชา มารถึงมาคลใจอีกที พระพุทธเจ้าพูดกับมารไป “บัดนี้ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา จะมีความเข้มแข็ง มีความเข้าใจในศาสนา อีก ๓ เดือนข้างหน้า วันวิสาขบูชาจะปรินิพพาน” นี่ฝากไว้กับ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา

บุญกฐินเป็นความสามัคคีทั้งสองฝ่าย สงฆ์นั้นต้องมีความสามัคคีกัน ถึงต้องอยู่ด้วยกันด้วยความร่มเย็นเป็นสุข การวิปัสสนา การกระทำของใจจะเกิดขึ้น ถ้ามีความทุกข์ยากของใจนะ ใจมีความเกาะเกี่ยวมีความกังวลต่างๆ มันจะทำความสงบของใจได้อย่างไร ถ้าทำความสงบของใจไม่ได้ อาหารของใจมันอยู่ที่ไหน

อุบาสก อุบาสิกาก็เหมือนกัน ถ้าไม่มีเจตนา ไม่เข้าใจเรื่องศาสนา นี่เราก็ดักบาตรทุกวัน เราก็ทำบุญทุกวัน ทำไมเราต้องทอดกฐินด้วย ทำไมเราต้องไปทำในสิ่งที่ทำให้เรามีความทุกข์ยากของเราตลอดไป...นั่นมันติดตามความคิดของเรา แต่ถ้าเราเข้าใจ นี่เป็นกลอุบายใจ อุบายภายใน ๑ เดือนนี้ ๑ เดือนเท่านั้น

เวลาภิกษุจำพรรษาครบพรรษาแล้ว มีกฐินขึ้นมา มีกรานกฐินเรียบร้อยแล้ว บุญกุศลเกิดขึ้นมาจากกรรมวินัย ยกเว้น ๕ ข้อ จะไปไหนโดยไม่ต้องบอกลา ก็ว่ากฎหมายนั้นยกเว้นใจ กรรมและวินัยนี้คือศาสดาของเรา แล้วยกเว้นในวินัย แล้วก็เนื้อหาของพระพุทธเจ้าไซ้ใหม่ เราทำบุญถึงเนื้อหาของพระพุทธเจ้า ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ทำกันตามกรรมตามวินัยที่พระพุทธเจ้าวางไว้ ถ้าพระพุทธเจ้าวางไว้สิ่งนั้น เราทำกันขึ้นมา มันเหมือนกับเรานะ

เดี๋ยวนี้มันมีโทรศัพท์มือถืออะ เวลาเราไปที่ไม่มีคลื่นนี้ไม่มีประโยชน์อะไรเลย เราใช้อะไรไม่ได้เลย ไม่มีคลื่น นี่ก็เหมือนกัน ในเมื่อเรามีร่างกายและมีหัวใจ แต่เราไม่สนใจเรื่องศาสนา เราไม่เปิดคลื่นในหัวใจของเรา ศาสนาจะเข้าไปได้อย่างไร ถ้าเรามีคลื่น คลื่นคือการกระทำแบบนี้ไง การกระทำ การสละออก กาสละออก การทำทานนี้ เพื่อจะสร้างคลื่น สร้างความเห็นของเรา สร้างศรัทธาความเชื่อของเรา ถ้าเรามีศรัทธาเรามีความเชื่อ เราเปิดใจของเรา มันจะเข้าถึงอาหารของใจ

ใจกินอะไรเป็นอาหาร? ใจกินคุณธรรม คุณงามความดีที่เราสร้างสมนี้เป็นอาหารของใจ ถ้าใจเรานั้นทุกข์มันยาก มันเดือดร้อน มันทุกข์ยากในหัวใจ แล้วเราจะสละออกไปอย่างไร เราไม่เคยฝึก เห็นไหม นี่อาหารของใจไม่เกิดขึ้น อาหารของใจ ทำให้ใจสงบใจร่มเย็น ถ้าใจสงบใจร่มเย็น มีความสุขเกิดขึ้น แล้วเกิดวิปัสสนาญาณ มรรคอรียสัจจ

ในศาสนาที่ประเสริฐมาก เราทำกันอยู่นี้เป็นอามิส เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกพระอานนท์ ให้บอกเดือนบริษัท ๔ ให้ปฏิบัติบูชา แต่การปฏิบัติบูชา ถ้าใจมันฝืน มันไม่สนใจ แบบคลื่นนั้นนะ เรามีโทรศัพท์อยู่ มันก็เหมือนเศษเหล็กก้อนหนึ่งนะ เพราะมันไม่เป็นประโยชน์อะไรกับเราเลย ถ้าเราไม่ใช้โทรศัพท์ เราพกไปหนักเปล่าๆ ไร้ประโยชน์

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าหัวใจของเราไม่เปิด ไม่ศรัทธาขึ้น กรรมวินัยมีอยู่ มันไม่สนใจไม่ประพฤติปฏิบัติ ให้ปฏิบัติบูชา เอาอะไรปฏิบัติ ถ้าเอาหัวใจปฏิบัติ ร่างกายนั่ง เวลานั่งสมาธินี้ เพื่อให้ใจสงบ เวลาเดินจงกรมเพื่อให้ใจสงบ ใจสงบขึ้นมา

เจ้าชายสิทธัตถะไปเรียนกับอาหารดาบส ความสงบของใจมีอยู่แล้ว เขาทำความสงบของใจแล้วเขาว่าเป็นศาสดากัน เขาไม่มีปัญญาไง ปัญญาในธรรมจักรจะเกิดขึ้นมาจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ก่อน เพราะต้องสร้างบุญญาธิการมามหาศาลเลย เพราะมันเป็น

ภาวนามยปัญญา มันเป็นปัญญาของใจ มันไม่ใช่ปัญญาของสมอง เราศึกษาเล่าเรียนนี้เราใช้สมอง เราใช้ความคิดของเราให้มันเป็นปัญญาขึ้นมา สมองจำใจ จำแต่สิ่งต่างๆ

เขาว่า สมองก้อนเล็ก สมองก้อนใหญ่ ถ้าก้อนใหญ่จะใช้ความคิดได้มาก... ไลน์สไตน์ยังไม่สามารถฆ่าละกิเลสได้ ไลน์สไตน์บอกไว้เลยว่า ถ้าเขาเกิดอีกชาติหนึ่ง ขอให้เป็นชาวพุทธ ขอให้ถือพระพุทธศาสนา เพราะอะไร เพราะภาวนามยปัญญาอันนี้มันเป็นธรรมจักร ธรรมจักรจะเกิดขึ้นมาด้วยความศรัทธาความเชื่อ ศรัทธาความเชื่อทำให้สงบเข้ามา นั่นเป็นบาทเป็นฐาน เป็นบาทเป็นฐานเพราะตัวใจ ตัววิปัสสนา ตัวใจคือตัวสมุฏฐาน ตัวใจคือตัวตนทุน ตัวต้นทุนนี้มันจะเริ่มเวียนออก เวียนออกชำระตัวมันเองให้สะอาดขึ้นมาได้

ถ้าจิตใจสะอาด จากการทำบุญทำกุศล เราสร้างบุญกุศลขึ้นมาเพื่อจะให้เรามีคลื่นก่อน พอเรามีคลื่นขึ้นมา นี้ คลื่นตัวนั้นมันทำตัวเองให้เป็นสัญญาณที่สะอาด ให้เป็นสัญญาณที่เขาไม่สามารถจับรหัสได้ รหัสนี้จะไม่สามารถจับรหัสได้เลย เพราะมันเป็นคลื่นของใจ คลื่นของใจมันสื่อของมันเอง แล้วมันทำลายตัวมันเองนะ สิ่งที่เราทำลายตัวมันเองคือทำลายกิเลสในหัวใจ มันจะทำลายกิเลสในหัวใจด้วยคลื่นปัญญาอันนี้ แต่ต้องทำความสงบของใจขึ้นมาก่อน เกิดสัมมาสมาธิ สัมมาสมาธิเกิดขึ้นมา เกิดการงานชอบ

เราทำงานกันเราทำสมาธิจะกัน หน้าที่ของแต่ละบุคคลคนนั้นเป็นการเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง แต่งานของใจ ใจตัวนี้เลี้ยงสมาธิจะ สัมมาสมาธิคือใจมีความสุข ใจมีความสุข ใจมีความคิดที่มันคืนรรคนระวาย

เราลองเปรียบเทียบสิ เวลาเราอยู่ในบ้านในเมือง เราต้องการความสะดวก ต้องการความสบาย ต้องการความสุข แล้วพระไปอยู่ในป่านี้ต้องการอะไร เขาไปอยู่ในป่ากันเพื่อตัดแปลงตนใจ เวลาพระเจ้าพิมพิสารนะ เจ้าชายสิทธัตถะจะออกมาประพฤติปฏิบัติ ออกมาจากบ้านจากเมือง พระเจ้าพิมพิสารคิดว่ามีปัญหาขึ้นมา ให้กองทัพนะ แต่งกองทัพให้ครั้งหนึ่งให้เจ้าชายสิทธัตถะเข้าไปเอาเมืองคืน

เจ้าชายสิทธัตถะบอกว่า “ไม่ใช่ ออกมาเพื่อแสวงหาโพธิญาณ ออกแสวงหาโมกขธรรม”

ดังนั้นถึงสัญญาณว่า ถ้าเจ้าชายสิทธัตถะประพฤติปฏิบัติได้โมกขธรรมแล้วให้มาสอนเจ้าพิมพิสารด้วย เวลาประพฤติปฏิบัติ ๖ ปี อยู่ในป่า พยายามทำคลื่นของใจให้มันไม่มีรหัส ทำ

คลื่นของใจให้มันเป็นความสะควกของมันตามอำนาจของใจนั้น ต้องวิปัสสนาเข้ามาถึงสัปปายะ
ใจ พระออกประพตปฏิบัติก็ตองหาสัปปายะ หาที่ควรแก่งาน

งานเอาชนะนะ สงครามจะใหญ่ขนาดไหน เวลาแพ้ชนะกันนะ เขามีเวรเขามีกรรมต่อกัน
ตลอดไป สงครามเอาชนะตนเองเป็นสงครามที่ยิ่งใหญ่มาก เพราะเอาตนของตนเอาไว้ได้
ความคิดของเราที่มันติดคึดอยู่ในหัวใจ เราสามารถเบรกมันได้หมดเลย เราสามารถทันมันได้หมด
เลย แล้วสามารถข้ามมันได้นะ แล้วมันจะกระดิกขึ้นมา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงได้เยี่ยมารใจ “มารเอยเชอเกิดจากความดำริของเรา”
ความคิดที่มันดำริขึ้นมา มันมาพร้อมกับความคิดอันนั้น แล้วเวลาความคิดมันจะเกิดขึ้น คลื่นที่มัน
จะมีรหัส เรารู้ทันเลย ไม่ให้มีรหัสได้ เป็นคลื่นบริสุทธิ์ นี่มันเป็นความมหัศจรรย์มากที่ไม่มีใคร
เข้าถึงความวิมุตติอันนี้ได้ พระที่ออกประพตปฏิบัติก็ออกเพื่อเหตุนี้ใจ

ความสะควกสบายทุกคนก็ตองการ แต่ถ้าเรามีความสะควกสบาย มันเป็นอามิส สิ่งที่เป็น
อามิสนี้ มันไม่มีวันที่สิ้นสุด มันมีการเกิดและการตาย พระพุทธเจ้าสอนไว้ละ เราตายแล้วเราตอง
เกิดใหม่ คนเกิดมาแล้วตองตายหมดเลย ตายแล้วก็ตองเกิดอีก เว้นไว้แต่พระอรหันต์เท่านั้น เว้นไว้
แต่พระพุทธเจ้ากับพระอรหันต์จะไม่เกิดอีกเลย

ใจนี้มีอยู่เหมือนกัน เวลาคนเกิดคนตาย เอาอะไรไปเกิดไปตาย? จิตปฏิสนธิไปเกิดไปตาย
เกิดในครรภ์ของมารดา เราสร้างบุญกุศลก็เพื่ออันนี้ เพื่อจะสร้างคลื่นเข้ามาให้เรามีคลื่นไปก่อน มี
รหัสไปก่อน มีใจ อาศัยสิ่งนั้นไป

โยมจะมาที่นี่ได้ตองอาศัยรถยนต์มา รถยนต์กลไกนี้อาศัยมา ถ้าใครไม่มีก็ตองอาศัยคนอื่น
มาอีกทอดหนึ่ง ถ้าใครมีรถยนต์กลไกมาก็สะควก คนทำบุญกุศลก็เหมือนกัน ถ้ามีบุญก็มีรถของ
เราเอง มีส่วนตัวของเราเอง ถ้าคนไม่มีบุญ บุญคืออะไร? คือความทันหัวใจใจ ทันความคิด มันไม่
เร่าร้อน มันมีความพอใจของมัน มันมีความสุขของมัน มันเข้าใจตัวมันเองตลอดว่าสิ่งนั้นเป็น
อะไร เราไม่มีบารมี เราก็อาศัยคนอื่นไป เรามีบารมี เราก็ใช้บารมีของเราให้ถูกทาง เพื่อสร้างคลื่น
ของเราให้ชัดเจน ให้ศรัทธาเราคงที่ ศรัทธาเราเข้าที่

จากศรัทธาเป็นอจลศรัทธา สิ่งที่เป็นอจลศรัทธาเข้ามา วิปัสสนาเข้าไปนะ จนเห็นสิ่งหนึ่ง
สิ่งใดมีความเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งทั้งหลายตองแปรสภาพเป็นธรรมดา เข้าใจตามความเป็นจริง

แล้วสมมุจเทพทานขับออกไป สิ่งนั้นเป็นอจลศรัทธา ผู้ที่เข้าถึงพระโศคาบันจะเป็นอจลศรัทธา จะไม่เชื่อศาสนาอื่น เพราะอะไร เพราะศาสนาอื่นนั้นเป็นแต่โวหาร เป็นแต่แผนที่ เป็นแต่ความพุดกันไป แต่เวลาความเกิดขึ้นจากหัวใจของผู้ที่เป็น ผู้ที่เป็นมันเป็นปัจเจกตั้ง ถ้าเราไม่เป็น เราชำระกิเลสของเราได้อย่างไร ถ้าเราไม่รู้ เราจะประหารกิเลสของเราได้อย่างไร ถ้าเรารู้เราเป็น แล้วที่รู้ที่เป็นนี้เป็นขึ้นมาจากไหน? เป็นขึ้นมาจากกรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางไว้ แล้วเราประพฤติปฏิบัติสมควรแก่กรรม แล้วได้ทำขึ้นมา

แล้วเราจะปฏิบัติ เราจะทอดกฐินต่อไปข้างหน้าเราทำอะไร? เราก็ทำตามกรรมตามวินัยตามกรรมวินัยที่พระพุทธเจ้าวางเอาไว้ แล้วเราทำตามนั้นนะ เราพยายามสร้างคลื่นของเรา มันเป็นนามธรรมนะ ไม่มีใครเคยเห็นหรือกว่าเรามีอำนาจวาสนาต่างกันขนาดไหน เขาถึงห้ามแข่งอำนาจวาสนาใจ แข่งอย่างอื่นแข่งได้ แข่งอำนาจวาสนาไม่ได้

คลื่นในหัวใจก็เหมือนกัน แข่งกันไม่ได้หรือ บางคนคลื่นชัดเจน คลื่นบางคนเงือจาง บางคนรับไม่ได้เลย เพราะเขาบอกว่าทำบุญก็ไม่ได้บุญ ทำไปทำไม เราเห็น้อยทุกข์ยากมา ของเราแสวงหามาต้องเป็นของเรา เราสละเพื่ออะไร เขาไม่มีคลื่นเลย เพราะเขาไม่เชื่อ แต่ถ้าคนเชื่อนะ สละสิ เพราะคนที่ได้จากเราไป เขาได้ความสุข เราหาความสุขของเรามา เรามีของเรา เราใช้ เราได้ประโยชน์ของเรา เราให้คนอื่นไป เขาได้ความสุข ได้เท่ากับ ๒ ดวงใจ ดวงใจหนึ่งคือดวงใจที่สละออกไป มีความพอใจ สละออกไป ดวงใจที่ได้รับ เขาก็ได้ความสุขของเขา

แล้วเราสละออกไป นี่เนื่อานุบุญของโลก ถ้าเนื่อานุบุญ เราหว่านพืชลงไปเนื่อนาดิ นานั้นเจริญงอกงามมาก คลื่นของเราชัดเจนมาก อันนี้เป็นคลื่นไปก่อน เพราะเราเริ่มต้น สุกท้ายแล้วเราก็ปฏิบัติบูชา ปฏิบัติบูชาเพื่อเราไง เวลาปฏิบัติบูชา ปฏิบัติบูชาเพื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ผลเกิดขึ้นมาจากใจดวงที่ปฏิบัติบูชา นี่ก็เหมือนกัน เราทำบุญกุศลถวายในหลวง แล้วใครเป็นคนได้? ประชาชนได้ความสะดวกสบาย แต่ทำบุญเพื่อถวายในหลวง แล้วคนที่ได้นั้นก็คือประชาชนนั้นนะได้

นี่ก็เหมือนกัน ใจเราถวายพระพุทธเจ้าก็เหมือนกัน เราจะเป็นคนได้ ได้ของเรา พระพุทธเจ้าไม่เอาของใครหรือ พระอรหันต์ อิมเต็มในหัวใจ ไม่ต้องการสิ่งใดเลย เพราะสิ่งนั้นเป็นภาระรุงรัง ใจดวงนั้น คลื่นดวงนั้นไม่มีรหัส ไม่มีสิ่งต่างๆ ไปได้โดยสะดวกสบาย เข้าทุก

กระแสน้ำ ทุกอนุของสิ่งนั้น จิตนี้เข้าได้หมด จะทะลุปรุโปร่งไปหมดเลย ไม่มีสิ่งใดปิดบังจิตดวงนั้น
ได้

แต่จิตของเรามีรหัส พอเราคิดรหัส เราเข้าไม่ได้ เข้าไม่ได้ก็ไปไหนไม่ได้ ก็ติดของมัน
ตลอดไป นี่คือนานาภาวสนา นี่คือนุญกุศลเกิดขึ้นจากเราพยายามสร้างนะ เราจะทอดกฐินนี้ก็เพื่อ
เราๆ เราตั้งใจของเรา ทำของเราให้ได้ เอวัง